

РЕШЕНИЕ

№ 208

гр. София, 05.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 09.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **8156** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.чл.69 и сл. от Закона за гражданската регистрация (ЗГР).

Образувано е по жалба от В. М. А., чрез пълномощника-адв. Д. Л., АК-В. срещу отказ за съставяне на акт за раждане на детето Т. Д. К. А. от кмета на Район „П.“-СО, обективиран в писмо с изх. №РПН24-ГР94-1819/09.07.2024 година по регистъра на същата администрация.

Наведените основания за оспорване са за нарушение на установената форма и противоречие с материалноправните норми-чл.146, т.2 и т.4 от АПК. Осъществяването на отменителното основание по чл.146, т.2 от АПК е аргументирано с доводи, че оспореният акт не съдържа изискуемите реквизити на отказ за издаване на индивидуален административен акт. Противоречието с приложимите материално-правни разпоредби е аргументирано с позоваване на решение по дело С-490 по преюдициално запитване на АССГ и на определение по дело С-2/21 г. на съда на ЕС.

Иска се отмяната на оспорения отказ и връщане на преписката на

административния орган с указание за съставянето на акт за раждане (АР).

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, процесуалният представител на жалбоподателката- адв. Л. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Позицията се базира на обстоятелството, че между същите страни, но по отношение на детето С., е водено адм. дело №3654/20 г. на АССГ (изискано и приложено към настоящото), по което е било отправено преюдициално запитване до съда на ЕС. Акцентираща, че в съотв. с постановеното по това запитване решение по дело C-490 държавите членки и в частност Република България са длъжни да не създават пречки за завръщането дори на собствените си граждани, които са упражнили правото си на свободно движение, гарантирано в ДФЕС и Директивата за свободно движение. В тази връзка бил конкретният казус, тъй като жалбоподателката не можела да се завърне в държавата си по произход заедно със семейството си, по причина, че българската държава продължавала да отказва да признае правната ѝ връзка с детето и Т. Д. К. А., както и с първото дете С. А.. Моли да се вземе предвид и висшия интерес на детето, тъй като първото дете на г-жа А., което в деня на съдебното заседание-09.12.24 г. навършвало 5 години, било все още човек без гражданство.

Процесуалният представител на ответника кмета на СО-Район „П.“-юрк. Д. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Подчертава, че единственото условие, което е изисквала районната администрация от жалбоподателя е да предостави данни относно произхода на детето, с цел да се установи наличието на българско гражданство на същото. При положение, че към момента това не е напълно установено, то административният орган нямал правно основание, респективно не е задължен да състави акт за раждане на детето и да впише същото в регистъра. Не следвало да се приеме, че детето е български гражданин без представяне на категорични доказателства за това и само въз основа на формалното позоваване на чл.25 от Конституцията на РБ, респективно чл.8 от Закона за българското гражданство. Сочим още, че в Регламент 2016/1191 на Европейския парламент и на съвета от 06.06.2016 г. е посочено, че целта на този регламент и приложимото законодателство не е промяна на материалното право на държавите членки и по-конкретно на материалното право в частта свързана с раждане, произход, осиновяване, гражданство и др.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени доказателствата по преписката и служебно на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на акта, намира следното от фактическа и правна страна:

Между страните е безспорно от фактическа страна, а се установява и от приетите по настоящото дело доказателства по преписката и от досието по адм. дело №3654/2020 г. на АССГ, вкл. и от твърденията, изложени в жалбата, че:

1. Жалбоподателката В. М. А. е български гражданин.
2. В. М. А. и К. Д. К. сключват брак в Г. през 2018 г. От 2015 г. и към настоящия момент те пребивават в Кралство Испания.
3. На 8 декември 2019 г. в [населено място], Кралство Испания е родено детето С. Д. К. А., което е вписано в семейната книга и гражданските регистри на Испания с родители: В. М. и К. Д. К., родена в Г., О. кралство.
4. В. М. А. е подала искане с вх. № РПН20-УФ01-51/29.01.2020 г. до Столична община, район „П.“ за съставяне на български акт за раждане на детето С. Д. К. А.. По искането е постановен отказ отказът е бил оспорен пред АССГ, като е образувано адм. д. №3654/20 г. По делото е било отправено преюдициално запитване. По запитването на 14.12.2021 г. е постановено решение по дело С-490/20. С Решение №3351 от 13.05.22 г. на АССГ по дело №3654/20 г., , II о., 22 с-в е отменил отказа. С Решение №2185/01.03.23 г. на ВАС по адм. дело №6746/22 г., III о. е отменено първоинстанционното решение на АССГ и вместо това е постановено друго, с което жалбата срещу отказа е отхвърлена, съотв. отказът е влизъл в сила.
5. От В. А., чрез пълномощника Н. С. е подадено процесното искане до кмета на Район П.-СО „да бъде пресъставен акта за раждане“ на детето Т. Д. К. А.. Към искането е приложен документ на испански, без превод на български, в който за роденото на 21.11.23 г. дете Т. Д. са вписани В. М. родител А (geniteur A) и К. Д. като родител Б (geniteur B).
6. В съответствие с извлечения на гражданските регистри на Испания, стр.187 и семейната книга (л. 53-59 по делото), представени в изпълнение указанията на съда, на 21.11.23 г. в Б., болница К. е родено детето Т. Д. (име) К. (първа фамилия) А. (втора фамилия). Жалбоподателката В. М. е вписана като родител А, а К. Д. като

родител Б. Отражено е, че вписването в гражданските регистри е въз на декларираното от г-жа К. Д. в качеството на майка, сверено от Л. Д. Р.- акушерка с рег. №052071. В семейната книга на мировия съд С. С. Испания детето е вписано като „син на В. М. и К. Д. “. Удостоверено е още и това, че двамата родители-родител А и родител Б имат брак, съгласно удостоверение от гражданския регистър

7. По повод запитване от администрацията за биологичния произход на детето е подаден отговор от името на В. М., чрез адв. Л.. В отговора е декларирано следното: “ ...биологична майка на детето не съм аз, а моята съпруга“. В жалбата до съда изрично е посочено, че в отговора по-горе „г-жа А. декларира, че тя не е раждалата майка на детето Т. Д. К. А.“.

8. С оглед декларираните данни в гражданските регистри на Испания (т.6) и изложеното в т.7, съдът приема за установено по делото, че детето Т. Д. К. А. е родено от К. Д., която не е български гражданин.

9. За установено по делото съдът приема фактическото съществуване на семейство между две лица от един и същ пол и две малолетни деца, между които са изградени отношения, като между родители и деца. Децата са родени и пребивават, вкл. и към настоящия момент в Кралство Испания.

10. Компетентните власти в Кралство Испания признават съществуването на правна връзка родител-дете между жалбоподателката- български гражданин и малолетното детето Т. Д. К. А.. Изглежда, че правната връзка родител-дете между жалбоподателката и детето се признава единствено на основание сключения между нея и майката на детето К. Д. брак, който в Р България е недействителен.

11. По делото няма доказателства, че детето Т., а и по-голямото дете С. са хора без гражданство, т.е. че не са придобили нито британско, нито испанско гражданство, а още по-малко за наличието на обективни легални пречки за това, които стоят извън волята на признатите от испанските власти родител А и родител Б.

12. По процесното искане е изпратено оспореното пред съда писмо на кмета на Район П.-СО, което с оглед на съдържанието си материализира отказ за съставяне на български акт за раждане на детето Т. Д. К.. Съображенията на органа са, че не са налице достатъчно данни съобразно изискванията на закона-чл.25, ал. от КРБ, чл.8 от ЗБГ, чл.60 от СК и чл.72, ал.2, т.1 и ал.3, т.1 от ЗГР, чл.12 от Наредба №

РД-02-20-9/21.05.2012 г.

13. В съдебно заседание процесуалният представител- адв. Л. твърди, но без да сочи и представя доказателства, за отправено искане от В. М. по отношение на детето С. до българското консулство в Испания за издаване на „карта за самоличност или паспорт“ без съставен български акт за раждане, по което да имало постановен отказ. Няма доказателства и българската държава да е отказала да признае издадения от приемащата държава членка (Испания в случая, бел на съдията) документ, който посочва за родители на децата две лица от един и същ пол, позволяващ на децата заедно с тези две посочени лица да упражняват правото си свободно да се движат в рамките на територията на държавите членки. Категорично обаче това са въпроси извън предмета на делото, тъй като с жалбата е оспорен отказ за съставяне български акт за раждане на детето Т. Д.. Не се оспорва отказ за издаване на карта за самоличност или паспорт, съотв. отказ за влизане или пребиваване в Република България на жалбоподателката- български гражданин заедно с децата или с К. Д. К., с която са посочени от компетентните испански власти като родители на двете деца.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени събраните доказателства и служебно на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на акта, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с Определение №16785/13.09.2024 г. за насрочване на делото в открито съдебно заседание и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето ѝ от съда.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма-писмена и съдържа съществените реквизити, позволяващи на заявителя да възприеме съображенията за упражненото с него правомощие да се постанови отказ по искането, както и да организира своята защита при съдебното му оспорване.

Компетентността на органа- кмета на Район „П.“-Столична община е по делегация. Възможността за делегация е законово установена в чл.35, ал.3 ЗГР, а със Заповед №СОА20-РД09-246714.11.23 г., т.24, кметът на СО е делегирал на кмета на Район „П.“-Столична община функцията си на длъжностно лице по граждански състояние

и гражданска регистрация.

С оглед дължимата преценка за законосъобразност по същество, съдът предварително сочи, че решение по дело С-490 по преюдициално запитване на АССГ и на определение по дело С-2/21 г. на съда на ЕС не са приложи към делото, както поради изложеното в т.13 по-горе, така и поради обстоятелството, че малолетното дете Т. не е станало български гражданин по рождение. Съгласно чл.25, ал.1 от Конституцията на Република България, български гражданин е всеки, на когото поне единият родител е български гражданин, или който е роден на територията на Република България, ако не придобива друго гражданство по произход.

Произходът от родителите, съгласно Семейния кодекс (СК), се определя от факта на раждането по отношение на майката-чл.60, ал.1, съответно от факта на зачеването по отношение на бащата- арг. от чл.62 от СК. Способите за установяването на произход от майката са чрез съставяне акт за раждане, припознаване и иск за установяване на майчинство. Способите за установяване на бащинство са презумпция за бащинство (за дете, родено по време на брака или преди изтичането на триста дни от неговото прекратяване), припознаване и иск за установяване на бащинство. В случая е ненужно съдът да коментира, условията, при които е допустимо извършването на припознаване и предявяване на иск за произход, защото това са въпроси, които не са относими към предмета на делото.

Същественият въпрос е, че за произхода на детето има съставен документ за раждането му от компетентните испански власти, в който като родители са посочени две лица от женски пол, едното български гражданин, а другото британски гражданин. По арг. от чл.9, вр.чл.4 и чл.83 от Кодекса на международното частно право (КМЧП), този кодекс е приложим. Съгласно чл.83, ал.1 от същия, произходът се урежда от правото на държавата, чието гражданство детето е придобило към момента на раждането. Ал.2 предвижда, че въпреки разпоредбата на ал. 1 може да се приложи, ако това е по-благоприятно за детето: 1. правото на държавата, на която детето е гражданин или в която има обичайно местопребиваване към момента на установяване на произхода, или 2. правото, което е приложимо към личните отношения между родителите към момента на раждането.

Към момента на раждането и към настоящия момент детето има обичайно

пребиваване в Кралство Испания, а съгласно испанското право то е с установен произход от две лица от женски пол, вписани в испанския граждански регистър като родители А и Б.

Следва ли при това положение, най-вече с оглед интересите на детето, да се приложи испанското законодателство и да се приеме, че произходът му от жалбоподателката по делото е установен чрез осъществено вписване в испанските граждански регистри. В тази връзка приложимата разпоредба на чл.12, ал.1 от Наредба № РД-02-20-9 от 21.05.2012 г. за функциониране на Единната система за гражданска регистрация (изд. на основание законовата делегация на чл. 113, ал. 1 от ЗГР) предвижда, че при регистриране на раждане, настъпило в чужбина, данните за името на титуляря, датата и мястото на раждане, полът и установеният произход се вписват в акта за раждане така, както са вписани в представения препис или в превода на български език на чуждия документ.

Отговорът на съда е отрицателен и следва от 45, ал.1-ал.3 от КМЧП. Съгласно тези разпоредби, разпоредба на чуждо право, определено като приложимо от този кодекс, не се прилага само ако последиците от нейното прилагане са явно несъвместими с българския обществен ред (1). Несъвместимостта се преценява, като се държи сметка за степента на връзка на отношението с българския правен ред и значимостта на последиците от прилагането на чуждото право (2). Когато се установи посочената в ал. 1 несъвместимост, прилага се друга подходяща разпоредба от същото чуждо право. В случай че такава няма, прилага се разпоредба от българското право, ако това е необходимо за уреждане на отношението (3). Конкретният случай е именно такъв. Жалбоподателката не е родила детето Т., а признаването ѝ за негов родител от испанското право се основава единствено на брачната връзка между нея и вписаната в испанските граждански регистри майка на детето- К. Д.. Тази брачна връзка-между лица от един и същ пол по действащото българско право е недействителна, с което жалбоподателката е безспорно наясно, вкл. и във вр. с воденото от нея по-рано дело по отношение отказа за съставяне български акт за раждане на по-голямото дете С.. Казано по друг начин за съда изглежда вероятно признатите от испанското право родител А и родител В на децата С. и Т. съзнателно да не предприемат действия за придобиване на испанско или британско гражданство на децата, съотв. държат децата

да имат статут на хора без гражданство (ако това е така), за да използват това като аргумент пред българските власти за признаване на брачната им връзка, до което косвено би се стигнало при признаване на произход на децата от жалбоподателката по делото чрез съставяне на български акт за раждане за детето Т.. Както съдът вече посочи вписването на жалбоподателката в испанските граждански като родител А се основава единствено на брачната връзка с майката-родител Б. С жалбата всъщност се цели се заобикаляне на фундамента на българското право-Конституцията Конституционният съд в Решение № 15 от 26.10.2021 г. по к. д. № 6/2021 г. изрично сочи, че „вграденото в основата на Конституцията ценностно ядро по въпросите на брака и семейството, зачитането на националната идентичност на Република България като член на ЕС изисква съобразяване на установените в Основния закон на страната принципи, ценности и традиционни разбирания, обусловили конституционната уредба на брака („доброволен съюз между мъж и жена“) и семейния статус на лицата“.

По изложените по-горе съображения, по делото се установи, че детето не произхожда от български гражданин и не е придобило българско гражданство по рождение. Осъществено в Кралство Испания вписване в гражданските регистри, сочещо жалбоподателката за родител на детето към момента на раждането му не е годно основание по чл.12, ал.1 от Наредба № РД-02-20-9 от 21.05.2012 г. да се състави български акт за раждане, с каквото искане е бил сезиран ответникът. От представеното в административното производство извлечение от испанските граждански регистри (частично и без превод на български език) не е могло да бъде установено по безспорен начин, че към момента на раждането детето е имало родител български гражданин. Впоследствие заявителката е декларирала- и в административното производство, и пред съда, че не е родила детето. Между другото този факт се установява и от представеното в хода на съдебното производство, по указание на съда, пълно извлечение от испанските граждански регистри, в които е вписано, че родител Б К. Д. е майка на детето, сверено от присъствала при раждането акушерка, както вече беше посочено във фактическите установявания на съда. Вписването на жалбоподателката в испанските граждански регистри като родител не се

основава на раждането на детето, което е правопораждащият за майчинството факт по българското право, а на брачна връзка с майката на детето, която е недействителна. Съдът сочи най-сетне, че децата са висша ценност за всяко общество и държава и във всичките си действия по настоящото дело държи сметка за най-добрия интерес на детето Т.. Гражданството обаче е правна и политическа връзка между лицата и държавата, за която „най-добрият интерес на детето“ не е правопораждащ факт. България е свободна да регламентира въпросите на брака и семейството, произхода и гражданството в националното си законодателство, а те са свързани с националния суверенитет на държавата и българската идентичност. Жалбоподателката дължи зачитане на установения конституционен ред на държавата, чийто гражданин е, и не може под предлог за „най-добрия интерес на детето“ дефакто да настоява за признаването на брачна връзка между лица от един и същ пол, която Конституцията на РБ не допуска. Друга правна връзка с български гражданин и с българската държава детето Т. няма. Няма и биологична връзка с български гражданин. Статутът на децата на хора без гражданство, ако това е така, се дължи най-вече на действията и бездействията на двете жени, които фактически ги отглеждат като родители. По делото не се твърди и няма данни за наличието на обективни легални пречки, които стоят извън волята на признатите от испанските власти родител А-български гражданин и родител Б-британски гражданин, за придобиването от малолетните деца С. и Т. на британско или испанско гражданство.

Липсата на годно правно основание за съставяне на български акт за раждане на детето, обуславя материалната законосъобразност на оспорения отказ.

По изложените съображения съдът намери, че при издаването на оспорения отказ не е осъществено основание по чл.146, т.1-5 от АПК за неговата отмяна, поради което неоснователната жалба се отхвърля.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК, правото на разноси е възникнало за ответника за защитата му, осъществена от юрисконсулт. То е надлежно упражнено, като преди приключването на устните състезания по

делото е поискано присъждането на юрисконсултско възнаграждение (чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК). При съобразяване с предмета на делото, обема и качеството на реално осъществената защита от пълномощника-юрисконсулт, проведеното по делото едно съдебно заседание и на основание чл.24, изр. 1-во от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, съдът определя възнаграждение в минималния му нормативно установен размер-100 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, предл.5-то и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София- град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от В. М. А., чрез пълномощника-адв. Д. Л., АК-В. срещу отказ за съставяне на акт за раждане на детето Т. Д. К. А. от кмета на Район „П.“-СО, обективиран в писмо с изх. №РПН24-ГР94-1819/09.07.2024 година по регистъра на същата администрация.

ОСЪЖДА В. М. А. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столичната община сумата в размер на 100 (сто) лева, разноски по делото.

Решението може да бъде оспорено с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: